

— Татко ни остави при тѣхъ. Тѣ ни обичаха много. И когато баба умрѣ и дѣдо не можеше вече да говори, — прибави Милка — често ни сочеше съ очи портретитѣ на стѣната, като че искаше да ни каже, че ни ги подарява, че тѣ ще останатъ за насъ. Но слѣдъ смъртта му лоши хора разпродадоха всичко, каквото имаше, че дори и портретитѣ... тогава ни взе леля ни . . .

— И сега — подигна глава полковникътъ, — ето че вашата дѣтска любовъ и благодарностъ ви връща портретитѣ, — тѣ сж пакъ ваши, а съ тѣхъ и завѣщанието на вашитѣ добри дѣдо и баба.

И той неволно тури ржцѣ на руситѣ малки главици и му се стори, че никога неговото закоравяло солдашко сърдце не се е изпълвало съ такава нѣжностъ, че никога то не е било въ добро и любовъ къмъ нещастнитѣ, както днесъ.

И слѣдъ като мълча дълго, той дигна глава и развълнувано извика: — Дигнете главички, мили дѣца, — стига толкова плачъ и мъки! Вашитѣ дѣди сж били добри, баща ви — герой — тѣ сж ви завѣщали сжщата доброта и любовъ и тѣхната послѣдня благословия ви доведе при менъ. Ако тѣхната воля е била такава — нека азъ бжда втори вашъ баща. Ще се намѣри и една добра майка. Кога изгубихте вашата?

— Прѣди три години — каза тихо Милка.

— А сега се успокоете. Не напусто се захласвахъ азъ въ училищния ви животъ тамъ, отсрѣща, и не напраздно съмъ ви слѣдилъ . . . Не е ли това нѣкакво чудо? Оставете книгитѣ и всичко тукъ тѣй, както си бѣше, — азъ ще ги сглобя. А вие идете пакъ въ училище и на връщане — право при мене. Чувате ли — отъ училище веднага тукъ!